

Mikeila Vilkinsa

(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

Šie notikumi norisinājās ASV.

„Es esmu Dieva bērns,” Kameronam dziedāja kopā ar pārējiem Sākumskolas bērniem. Kaut arī Kameronam bija slikta dzirde, viņam ļoti patika dziedāt. Un drīz viņi uzstāsies Sākumskolas dievkalpojumā. Tas būs jau pēc mēneša!

Kad dziedāšanas laiks bija beidzies, māsa Džonsa nāca klajā ar kādu paziņojumu. „Mūsu Sākumskolas pianiste drīz pārcelsies. Mēs ļoti priecātos, ja daži no jums varētu spēlēt klavieres Sākumskolas dievkalpojumā. Vai kāds no jums gribētu nospēlēt kādu dziesmu vai varbūt divas?”

*Kameronam
neprata spēlēt
klavieres, taču
viņš gribēja
palīdzēt.*

Kameronam pacēla roku. Viņš gribēja palīdzēt dievkalpojumā.

Māsa Džonsa pierakstīja to bērnu vārdus, kuri gribēja palīdzēt. „Emma. Bens. Un Kameron! Es nezināju, ka tu proti spēlēt.” Viņa pasmaidīja.

Kameronam vēl nekad nebija apmeklējis klavierstundas, taču viņam patika sacerēt dziesmas, spēlējot klavieres vecmāmiņas mājās.

„Man tas vēl īpaši ļoti nepadodas,” viņš teica. „Taču man šķiet, ka es to spēšu, ja vingrināšos!”

„Paldies, ka esi gatavs palīdzēt,” māsa Džonsa teica. Viņa iedalīja katram no bērniem pa divām dziesmām, ko spēlēt.

Kameronam gribējās aiz prieka skriet pa gaiteni. Viņš vienmēr bija vēlējis apgūt klavierespēli, un tagad viņš to darīs!

„Tu izskaties tik priecīgs! Vai Sākumskolā notika kaut kas īpašs?” Mamma vaicāja, kad viņi pēc baznīcas apmeklējuma iekāpa mašīnā.

Kameronam plati pasmaidīja. „Es spēlēšu klavieres Sākumskolas dievkalpojumā!”

„Man ļoti patīk tas, ka tu vēlies palīdzēt,” mamma sacīja. „Taču tu vēl neproti spēlēt klavieres tik labi, lai to spētu.”

Kameronam izslējās taisnāk. „Es varu to iemācīties. Es vingrināšos ļoti uzcītīgi! Es varu izmantot vecmāmiņas klavieres.”

„Tad labāk sāksim jau tagad!” noteica mamma.

Mamma palīdzēja Kameronam atrast klavierespēles skolotāju. Skolotāja ierādīja viņam vienkāršu veidu, kā nospēlēt dziesmu „Ar prieku raugos templī” un „Jēzus Kristus Baznīca”.

Kameronam vingrinājās vecmāmiņas mājās, cik bieži vien varēja. Viņš atkal un atkal vingrinājās spēlēt katru dziesmas rindiņu.

Viņš pieļāva daudz kļūdu, taču turpināja censties un spēlēt. Visbeidzot viņš spēja nospēlēt abas dziesmas.

Drīz bija pienācis laiks Sākumskolas dievkalpojumam. „Kā tu jūties?” vaicāja mamma.

Kameronam cieši piespieda pie krūtīm savu nošu grāmatu. „Satraukts. Bet reizē arī priecīgs.”

Kad pienāca Kameronam kārta spēlēt, viņam nedaudz trīcēja rokas. *Debesu Tēvs, lūdzu, palīdzi man!* Viņš klusībā lūdza. Viņš dziļi ievilka elpu. Un tad viņš spēlēja, cik labi vien prata. Pārējie bērni dziedāja līdzi.

Dziesmas beigās Kameronam pasmaidīja. Tas bija jautri! Viņš zināja, ka Svētais Gars bija viņam palīdzējis.

Tagad, kad viena dziesma jau bija nospēlēta, Kameronam jutās daudz pārliecinātāks par sevi. Viņš uzsāka otro dziesmu. Viņa pirksti pārvietojās pa taustiņiem tieši tā, kā viņš bija vingrinājies.

Šī bija Kameronam mīļākā dziesma. Spēlējot viņš domāja par tās vārdiem. „Kristus gaismai es ticot sekoju . . . Kungu Dievu godāju.” Kameronam bija

Kādu prasmī tu
vēlētos apgūt?

cītīgi vingrinājies, lai iemācītos dziesmas Sākumskolas dievkalpojumam.

Varbūt klavierespēle ir viens no veidiem, kā es varu dalīties savā liecībā? Kameronam nodomāja.

Pēc dievkalpojuma mamma cieši apskāva Kameronu.

„Kā tu jūties?” viņa jautāja.

„Sākumā es uztraucos, taču tas bija jautri!” Kameronam atbildēja. Viņš gribēja turpināt vingrināties un apgūt vēl vairākas dziesmas. ●